

Niinpä hän kellon lähetessä iltakuutta muiden kulkijain jäljessä hiipi Visuliinin pirtille, jonka lyhtykylkisessä ovesta paistoi paperilappu tiedonantoinen:

Täsä paikasa pitetään Köyhälistön kokoUs. puhuu sosialitemokrati Puoluven lähetä Mä akitaa Tori to-Veri Puntarpää. Mjehenpuolisia Naissed terveh. tulet!

Arkaillen astui Riikka sisään ja seisahtui ovensuuhun. Pirtti oli jo puolillaan väkeä ja uutta yhä tungeksi takaapäin. Näytti olevan muutamia herrojakin seinuspenkillä istumassa paperossit hampaissa. Pirttiä valaisi yksinkertainen kattolamppu, mutta pitkän pöydän nurkalla seisojaksi pari sytyttämätöntä kynttilää. Hiljaisuus aivan kuin kirkossa ... moni ei yskähtänytkään. Kaikki näyttivät odottavan, mielet kuloisina, kasvot surkeasti väännyksissä.

... Riikan polvet vapisivat. Hän näki piikenlänän nuoren miehen syöksähtelevän sisään toisesta ovesta: piikitukkaisen, punahelma-kaulaisen, patiinijalkaisen. Vieraan kintereillä seurasivat raatari Kalle ja suutarin Kunilla, jotka molemmat kantoivat kirjoja ja latoivat ne pinoiksi pöydän päähän.

”Rakuraattori on!” kävi suhaus läpi seisovan ihmisjoukon, ja Riikka tuli työnnettyksi etualalle tungoksessa.

Hän tuijotti punaiseen helttään eikä ensin nähnyt mitään muuta. Punainen heltti alkoi vähitellen heilahdella puoleen ja toiseen..

Kianto, Ilmari, Punainen viiva. 14.painos. Helsinki 1958. 122-124